

Да се върнем пак към основите на дендрохронологичния метод. На теория дендрохронологичната скала се нуждае от нарастване, което почва от съвременността и отива към миналото. И, разбира се, трябва да пришиват графиките за дебелината на пръстените при различните образци. На какъв принцип става това „пришиване“? В съвременната книга [1055], на с. 341 този проблем е обсъден подробно. Оказва се, че се прилага „смес“ от методи на математическата статистика и „визуални“, чисто СУБЕКТИВНИ оценки [1055], с. 341. За това границата между датирани и недатирани дендрохронологични скали става твърде размита.

В книгата [1055] откровено е казано, че „ако можем да намерим позиция (на „пришиването“), за която да сме „напълно сигурни“, че графиките на пръстените от новия образец отговарят на графиките с доказана хронология, тогава ще можем да твърдим, че новият образец е датиран. Ако не можем да намерим такава позиция на пришиване, образецът ще си остане недатиран, макар че и в този случай дендрохронологът е способен да посочи един или повече начини за пришиване, в които според него съответствието ще е „добро“, но не и „безукорно“. А ОБЩЕСТВОТО НА ДЕНДРОХРОНОЛОЗИТЕ ТРЯБВА ДА СИ ИЗРАБОТИ ЕДИННО МНЕНИЕ ПО ВЪПРОСА, КАКВО ОЗНАЧАВА „БЕЗУКОРНО СЪОТВЕТСТВИЕ“ [1055], с. 341. От казаното дотук става ясно, че дендрохронологията допуска субективния произвол. Различните дендрохронологични дати са, най-общо казано, с различна степен на сигурност. Сигурността им зависи от това, доколко уверено е направено пришива-

Рис. 1.66. Уж „много древна“ бронзова статуетка, определяна днес като V в. пр.н.е. В действителност този свещник сигурно е изработен доста по-късно – през XVI–XVIII в. От [1237].